

Středa, 3. ledna 2007 – Berlín (AP)

Tři alba, všechna s výbornou prodejností: Josh Groban kráčí na své pouti na pomezí popu a klasiky od úspěchu k úspěchu. Jeho aktuálního alba »Awake« (Warner Music) se do konce roku 2006 prodalo po celém světě 1.7 milionu kusů (vyšlo 7.11.2006 – pozn. překl.). Stejně jako předchozí album »Closer« tak už dosáhlo několikanásobné platinové pozice. Do nového roku si tento 25-letý zpěvák z Los Angeles předsevzal větší účast na německém trhu. „Na koncertě můžu nejlépe předvést, kdo jsem a co dělám. Při příštím turné budu v Německu všude, v Hamburku, v Berlíně a v Mnichově“, oznamuje Groban v rozhovoru pro AP (*Nakonec se konal jediný koncert ve Frankfurtu nad Mohanem – pozn. překl.*).

Při natáčení alba »Awake« se Groban opět mohl spolehnout na podporu významných producentů jako je David Foster, Glen Ballard a Eric Mouquet, zároveň však navázal spolupráci s takovými umělci jako Dave Matthews, Ladysmith Black Mambazo a Herbie Hancock, a tím se vydal na úplně novou hudební cestu. Už nejde jen o působivý rámec pro jeho hlas, do centra se dostává zpěvákova osobnost.

„Od »Closer« k »Awake« to byl zásadní učební proces“, říká Groban. „Částečně to přišlo po prvním turné. Byl to pocit větší sebejistoty, pocit, že je načase zkusit něco nového, pracovat s novými lidmi. Je to jako ráno poté: Někdy se vzbudíte z hezkého snu, někdy z ošklivého. Teď jsme uskutečnili přesně tu vizi, kterou jsem měl.“

Grobanova kariéra začala tím, že jeho učitel zpěvu v roce 1998 na mladý talent upozornil producenta Davida Fostera. Při zkouškách před udílením cen Grammy 1999 požádal David Foster Grobana, aby zaskočil jako partner v duetu se Celine Dion za Andreu Bocelliho, který se zkoušek nemohl zúčastnit. Tehdy 17-letý Groban se zalíbil televizní moderátorce Rosie O'Donnell, která ho poté pozvala do své show.

Následovala další pozvání, od slavnostního ceremoniálu k ukončení zimních olympijských her 2002 až po výjimečné benefiční akce jako např. Andre Agassi Grand Slam Event for Children. V roce 2001 navíc Josh Groban vystoupil v televizním seriálu »Ally McBeal«, což byla další možnost ukázat se širšímu publiku. Mladý, sympatický a talentovaný hudebník si svým neortodoxním stylovým „mixem“ klasiky a popu vytvořil obec fanoušků, jejíž členové – převážně ženy a dívky – si říkají »Grobanites«.

Zdá se, že se Josh Groban učí snadno, a podařilo se mu o svém stylu přesvědčit osobnosti hudebního průmyslu, které znají recept na úspěch. „Vždycky je to týmová práce a já jsem určitě měl u prvních dvou alb zásadní slovo“, říká. „Ale tentokrát jsem chtěl, aby nešlo jen o zpěv. Chtěl jsem do toho dát svou osobnost. Některé věci jsem chtěl udělat už dávno. Vzal jsem na svá bedra velkou odpovědnost, produkoval jsem sám a spolupracoval s lidmi, před kterými mám obrovský respekt. Vždycky to začalo nějak takhle: 'Líbí se mi to, co děláš, ale co kdybychom jednou zkusili něco nového? Máš chuť experimentovat?' Často naše experimenty vyšly tak, že to zní naprosto přirozeně. Otevřelo mi to oči a zjistil jsem, čeho je můj hlas a moje hudba schopná.“

»Machine« s jazzovým virtuosem Herbie Hancockem je pro to vzorový příklad. Groban se tím na míle daleko vzdálil od stadionových hymnů, které zaručují úspěch popovým tenorům. Hancock si pohrává s elektrickým i akustickým piánem ve skladbě, která na vás může vyrazit jako zvíře, ale když ji umíte využít, je výbušná svým vlastním způsobem.

Bude se tedy v budoucnu rozhodovat mezi klasickou hudbu s orchestrem a popem? „Možná! Momentálně se ve mně sváří má dvě já a obě mám rád stejně. Snažím se, aby moje alba reprezentovala obě polohy stejnou měrou a neznělo to jako dvě rozdílné věci. To všechno jsem já.“

Možná, že jednou udělám album čistě jen s orchestrem. Ale můžu se taky jednou zavřít v pokoji a složit tu nejujetější, nejšílenější a nejzábavnější muziku, jaké jsem schopen. Chtěl jsem, aby tohle album bylo takovým vývojem, přechodem, který nikoho nevyděsí. Myslím, že až za rok za dva udělám další album, bude to sedět.“

Josh Groban nejen zpívá, ale hraje i na klavír a na bicí. „Když hraju na piáno, je to ve stylu Bruce Hornsbyho nebo Eltona Johna. Když zpívám, je to spíš klasická věc. Když hraju na bicí, jde to napříč. Hrát na víc nástrojů pomáhá získat ze skladby hudebně všechno – zvlášť když potom na nahrávce na ty nástroje sám nehraju.“

Svému slibu více se starat o svoje německé publikum dostojí hned tento měsíc: 19. ledna vystoupí při udílení Bavorské filmové ceny. Přenos zajišťuje stanice B3.

.....

From Yahoo

Mittwoch 3. Januar 2007 -- Berlin (AP)

Drei Alben, drei Bestseller: Josh Groban geht auf seiner Gratwanderung zwischen Pop und Klassik von Erfolg zu Erfolg. Sein aktuelles Album «Awake» (Warner) wurde bis Ende 2006 weltweit mehr als 1,7 Millionen mal verkauft, hat damit wie der Vorgänger «Closer» bereits mehrfachen Platin-Status. Für das neue Jahr hat sich der 25-jährige Sänger aus Los Angeles vorgenommen, auf dem deutschen Markt mehr Präsenz zu zeigen: «Bei einem Konzert kann ich am besten zeigen, wer ich bin und was ich mache. Ich werde bei der nächsten Tournee überall in Deutschland, in Hamburg, Berlin, München, sein», kündigt Groban im AP-Interview an.

Bei «Awake» hat sich Groban wieder von namhaften Produzenten wie David Foster, Glen Ballard und Eric Mouquet unterstützen lassen, zugleich aber mit Künstlern wie Dave Matthews, Ladysmith Mambazo und Herbie Hancock zusammengearbeitet und so musikalisch völlig neue Wege eingeschlagen. Es geht nicht mehr nur um den wirkungsvollen Rahmen für seine Stimme, die Persönlichkeit des jungen Musikers rückt in den Mittelpunkt.

«Es war ein gewaltiger Lernprozess von 'Closer' zu 'Awake'», sagt Groban. «Das kam zum Teil von der (ersten) Tournee, es war das Gefühl größerer Selbstsicherheit, es war das Gefühl, es sei an der Zeit, Neues auszuprobieren, mit neuen Leuten zu arbeiten. Es ist wie der Morgen danach: Mal wacht man nach einem guten, mal nach einem bösen Traum auf. Letztlich wurde aber genau die Vision umgesetzt, die ich hatte.»

Grobans Karriere begann damit, dass sein Gesangslehrer 1998 Produzent Foster auf das junge Talent hinwies. Bei den Proben zur Grammy-Verleihung 1999 wurde er von Foster gefragt, ob er für den verhinderten Andrea Bocelli einspringen könne - als Duettpartner für Celine Dion. Der damals 17-jährige gefiel TV-Talkmasterin Rosie O'Donnell, die ihn in ihre Show einlud.

Weitere Einladungen von der Abschlussfeier der Olympischen Winterspiele 2002 bis zu hochkarätigen Benefiz-Veranstaltungen wie dem Andre Agassi Grand Slam Event for Children folgten. Groban trat zudem 2001 im Finale der TV-Serie «Ally McBeal» auf und bekam so eine weitere Chance, vor ein Massenpublikum zu treten. Jung, sympathisch, talentiert schuf er sich mit einem unorthodoxen Stilmix zwischen Klassik und Pop eine Fan-Gemeinde, deren meist weibliche Mitglieder sich «Grobanites» nennen.

Groban lernt scheinbar mühelos hinzu und schaffte es, die industriellen Inhaber von Erfolgsrezepten von seinem Weg zu überzeugen. «Es ist immer eine gemeinsame Anstrengung, und ich hatte definitiv eine wichtige Rolle bei den ersten beiden Alben», sagt er. «Aber dieses Mal wollte ich, dass es nicht nur um den Gesang geht. Ich wollte Persönlichkeit. Einiges wollte ich

schon seit langem machen. Ich habe diesmal viel Verantwortung auf meine Schultern genommen, auf eigene Verantwortung produziert und mit Leuten gearbeitet, vor denen ich eine Menge Respekt habe. Das hat immer so angefangen, dass ein Gespräch etwa so begann: 'Ich liebe deine Arbeit, aber wollen wir mal was Neues ausprobieren? Hast du Lust, zu experimentieren?' Oft gingen unsere Experimente so aus, dass sich alles ganz natürlich anhörte. Es öffnete mir die Augen dafür, wozu meine Stimme und diese Musik in der Lage sind.»

«Machine» mit dem Jazz-Virtuosen Herbie Hancock ist ein Musterbeispiel dafür. Groban entfernt sich meilenweit von den Stadion-Hymnen, die zum Erfolgsgaranten für Pop-Tenöre geworden sind. Hancock spielt sich mit elektrischem und akustischem Piano in einen Song hinein, «der wie ein Tier absolut ausrasten kann, wenn man ihn aber zu nutzen weiß, auf eigene Art explosiv ist».

Ob er sich demnächst für klassische Orchestermusik oder Pop entscheidet? «Vielleicht! Aber ich habe nun mal zwei Herzen in der Brust, die ich beide gleichermaßen liebe. Ich versuche, dass meine Alben beides repräsentieren und nicht wie zwei verschiedene Dinge klingen. Das bin alles ich. Vielleicht mache ich eines Tages ein reines Orchester-Album. Ich könnte mich aber auch ein Jahr in mein Zimmer einschließen und die ausgeflippteste, verrückteste, spaßigste Popmusik machen, die ich kann. Ich wollte dieses Album als einen Übergang, eine Evolution, die keine Seite verschreckt. Ich denke, wenn ich in ein, zwei Jahren das nächste Album mache, wird es einfach passieren.»

Groban singt nicht nur, er spielt auch Klavier und Schlagzeug. «Wenn ich Piano spiele, ist es im Stil von Bruce Hornsby oder Elton John. Wenn ich singe, ist es mehr dieses mächtige klassische Ding, mit dem Schlagzeug geht's querbeet. Mehrere Instrumente zu spielen hilft, musikalisch alles aus einem Song herauszuholen - selbst wenn man diese Instrumente dann nicht selbst auf der Aufnahme spielt.»

Sein Versprechen, sich mehr um das deutsche Publikum zu kümmern, setzt er gleich in diesem Monat um: Am 19. Januar tritt er bei der Verleihung des Bayerischen Filmpreises auf, der im Fernsehen von B3 übertragen wird.

Zdroj:

http://de.news.launch.yahoo.com/dyna/article.html?a=/03012007/12/rock-pop-tenor-pop-blut.html&e=l_news